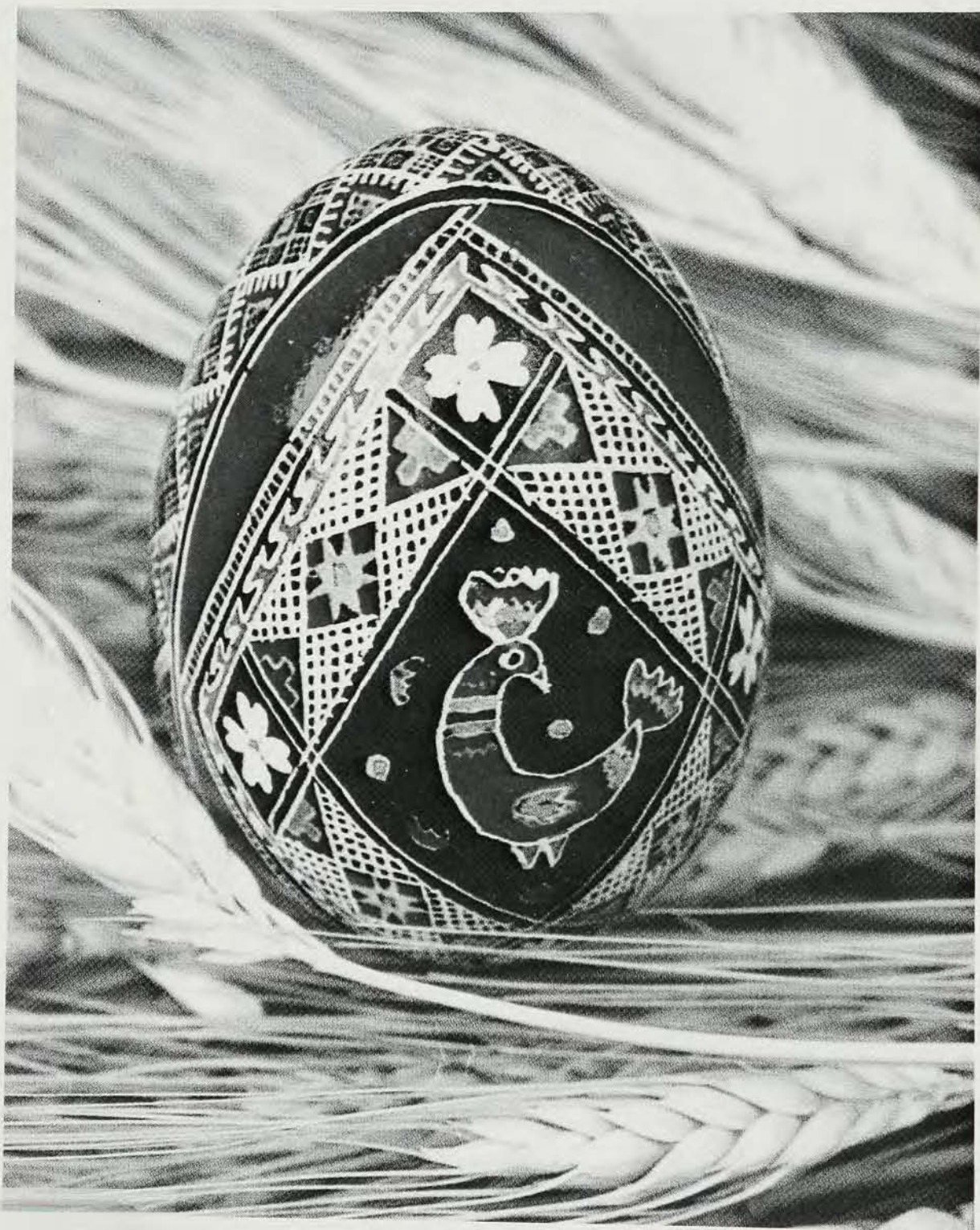
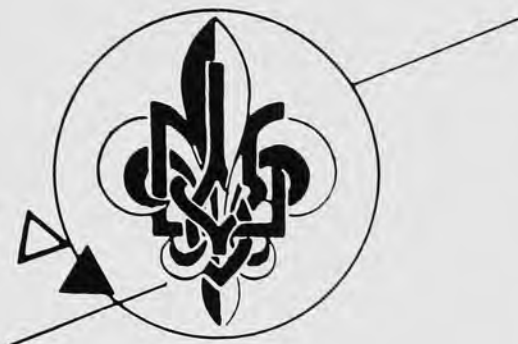

ЮНІВЕРСАЛ
1988

БЕРЕЗЕНЬ — КВІТЕНЬ 1988
MARCH — APRIL 1988

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.
Оформлення обкладинки на 1988 рік пл. уч. Коля
Савицький

ЗМІСТ

Сторінка

1. Христос Воскрес — Роман Купчинський
Великодні побажання
2. Концерт в роковини Шевченка у Колодяжному
— Подруга Марта
4. Великий або Живий Четвер — Верховинка
5. Улюблені пісні Т. Шевченка — Дмитро Чуб
„Учітеся” — пісня
6. Пласт виховує корисних громадян — ст. пл. Ієя
Андрейчик
7. Наслідки 10-го Конкурсу молодечої творчості в
Австралії
3 нових видань
8. Успіхи наших друзів: пл. скоб А. Гавалешка
— пл. сен. Н. Гаврачинська
9. 10-ий Конкурс для молоді ім. М. Бек
10. Хроніка: ЮМПЗ 1987 — пл. уч. Дарка Юрчук
Як ми робили підготовку до ЮМПЗ 87 — пл. розв.
Мирон Самсін
„Вітаміна Ц” — пл. розв. Ігор Бошко
15. Чи знаєте про „Тарас Шевченко Експресвей?”
16. Хроніка: Гурток „Соколи” при праці
— пл. розв. Руслан Розумний
— пл. розв. Михась Петрик
— пл. розв. Андрій Іванчук
20. Сторінка розваги: Усміхніся!
21. Українці в ЗСА між двома Світовими війнами
— Подруга Наталка
23. Датки на Пресфонд „Юнака”
24. Побажання КПС у Великобританії

- Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.
- Редакція застерігає право
виправляти мову, як теж скорочувати й
виправляти одержані матеріали згідно з
пластовою термінологією, пластовими
виховними напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

Редагує колегія
Головний редактор:
пл. сен. Ольга Кузьмович
Члени редакційної колегії:
пл. сен. Роман Копач
пл. сен. Тоня Горохович
ст. пл. Олесь Кузишин
пл. сен. Олександра Юзенів.

На обкладинці: Великодня писанка — виконання
Софійки Зелик. Найновіша карточка, яку можна купити.

ЮНАК

БЕРЕЗЕНЬ — КВІТЕНЬ
MARCH — APRIL 1988

Ч.П. 3-4 (283-284)

РІК XXVI

Інтернаціональне стандартно-серійне число
0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „ЮНАКА”

\$20.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.00

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.
З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

Христос Воскрес

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Умер Христос поганьблений, побитий
І в гріб Його поклали на скалі.
Затьмився день і жах несамовитий
Струснув старі підвалини землі.

Здавалося, що правда вже не встане,
І не осяє темряви світів,
Що не Петро, а Юда загітьманить
З ватагою обманців і катів.

Та в третій день, в бліді годину ранню
Хитнулася від грохоту гора.
Воскрес Христос із гробу по писанню,
І шлях пробив до правди і добра.

І відтоді ніякий камінь долі
Вже не страшний для націй і людей.
В твердій борні чекають босі й голі
На сповнення леліяних ідей.

Бо кожному стоїть перед очима
Воскресний день розп'ятого Христа,
Коли скала двигнулася недвижима,
І з гробу встала істина свята.

Роман Купчинський

НАЧАЛЬНОМУ ПЛАСТУНОВІ — ПЛ. СЕН ЮРІСВІ СТАРОСОЛЬСЬКОМУ,
ГОЛОВНІЙ ПЛАСТОВІЙ РАДІ, ГОЛОВНІЙ ПЛАСТОВІЙ БУЛАВІ,
КРАЙОВИМ ПЛАСТОВИМ РАДАМ І КРАЙОВИМ СТАРШИНАМ,
СТАНИЧНИМ ПРОВОДАМ, ПРОВОДАМ ПЛАСТПРИЯТУ
ТА УСІМ ПЛАСТУНКАМ І ПЛАСТУНАМ У СВІТІ,
а зокрема Пластовому Юнацтву, Співробітникам і Передплатникам
«Юнака»

З РАДІСНИМ ПРИВІТОМ
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

НАЙСЕРДЕЧНІШІ ПОБАЖАННЯ
ГЛИБОКОЇ ВІРИ В ПЕРЕМОГУ ДОБРА І СВІТЛА,
ВИТРИВАЛОСТІ У СЛУЖБІ БОГОВІ Й БАТЬКІВЩИНІ

найсердезніше бажає
Редакція і Адміністрація «Юнака»

КОНЦЕРТ В РОКОВИНИ ШЕВЧЕНКА У КОЛОДЯЖНОМУ, що його підготувала ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Настав березень і родина Косачів готувалася до Шевченкових роковин. Леся грала з нот „Жалібний марш”, що їх передав Лисенко з Києва. Мелодія була Лисенкова, а слова Лесині.

Вечорами в домі лунав спів цього „Маршу” не тільки братів і сестер Лесиних, але сільських дівчаток і хлопчиків та дорослої Варки — приятельки родини. Леся старанно навчала переходів в музиці та пояснювала слова. Коли ж несподівано загостив з Ковля маляр Зозуля, у якого Леся вчилася малювати ще тоді, (коли хвороба надто не докучала), і приніс у дарунку їй кілька етюдів, вона звернулася до гостя з проханням:

— Воно дуже пізно, пробачте мені, але на днях Шевченкові роковини, а в нас і портрета путнього нема. Чи зможете встигнути з ним на 25-те?

— Ларисо Петрівно, не турбуйтеся! Це ж почесний обов'язок.

Минуло кілька днів і Зозуля приніс чималий портрет, але до нього ще не було рамок.

— У вас же є столярські приладдя. Дозвольте мені піти до майстерні, — звернувся до Лесі маляр.

— О, так! Ходім, я хочу навчитися робити рами. Маю кілька картин для оправ. А тебе, Варко, прошу принести наші вінки з комірчини, — заметушилася Леся.

Почалося прибирання: замітали долівку, розставляли стільці, витирали вікна. З праці повернувся батько Петро Косач. Коли приготування скінчилось, Леся урочисто відчинила двері вітальні.

Першими зайшли батьки, Зозуля, трохи згодом прибув Йосип, Варчин батько. Коли примостився Йосип, в снігах почувся стукіт — зайшло кілька жінок, а на дворі заторохтів віз. Це приїхав Микола Короткевич — сусід. Посипались його жарти, а коли роздягнувся, подав Ользі Петрівні гостинець — картку від Михайла Драгоманова з Софії. Це було привітання для всіх з нагоди роковин Шевченка.

Який же святковий вигляд прибрала вітальня! Попід стінами стояли стільці і табуретки, а між вікнами на столику, застеленому тканиною, стояв прибраний барвінком і колосками портрет Тараса Шевченка. В кутку стояло фортепіано.

Леся збрала співаків, щось їм шепотом сказала, проголосила, що вечір присвячений роковинам з дня народження Тараса Шевченка й сіла за фортепіано, глянула на співаків і вдарила по клавішах.

Всі встали й слухали стоячи. Спів усіх зворушив, хоч не був він досконалий голосово...

Гей! Браття милі!
Батько наш в могилі,
Та на Україні!

.....
Звідки ж тебе виглядати?
Батечку наш!
Та вернися до нас!
Та порадь же ти, батьку нас,
Як без тебе в світі жити Україні
При лихій годині.

Коли скінчився спів, батько приголубив Лесю. В очах його блищали сльозини. Хор співав ще „Садок вишневий коло хати”, ще кілька відомих і невідомих пісень, а після того почалися деклямації. Читали „Тополю”, „Мені тринадцятий минало”. Найбільше зворушив усіх Варчин виступ:

Єсть на світі воля
Та хто її знає?
Єсть на світі доля,
Та хто її має?

Леся пильно стежила за реакцією селян на Шевченкові поезії. Дід Мартин покинував головою, швидко витер сльозу, щоб ніхто не бачив і обізвався:

— От ніби поговорив з нами Тарас Григорович.

Кажуть по Волині він мандрував? Видно усі наші гадки списав.

Підвівся Микола Федорович, підійшов до Ольги Петрівни, пригорнув її і сказав:

— А ви ж, Ольго Петрівно, свідок Шевченкового похорону. Розкажи нам як Україна прийняла Батька Тараса.

— То тяжкі були дні. У Києві Тарасову труну понесли через усе місто. Труна була оббита червоною китайкою. До неї пливли старі й малі, як повинь, щоб відпровадити в останню дорогу свого Кобзаря. Лунали жалібні мелодії, а серед них слова „Заповіту“:

„Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте...

Жандарми шаліли. До самісінького вечора над Києвом витали невмирущі Тарасові думи.

А в Колодяжному концерт продовжувався до часу, коли густа темрява оповила село. Читали „Катерину“, „Наймичку“, „Гайдамаки“. Щойно, коли годинник пробив десяту, Леся збрала співаків і проспівала з ними „Заповіт“. Це була мелодія ще тоді невідома багатьом. Ольга Петрівна чула її, коли Леся пробувала покласти слова „Заповіту“ на музику.

Скінчився концерт, але всі ще сиділи замислені. І почули, як хтось промовив тихенько: „...В сім'ї вольній, новій“. За хвилину почувся запит:

— Коли то буде та „вольна і нова сім'я?“

І Леся не чекала, щоб хтось із старших озвався, відповіла:

— Буде! Напевно буде! Може за нашого життя!

Ольга Петрівна поспішила змінити тему розмови:

— Ну, Лесенько! Офіційна частина концерту закінчилася. Я приготую перекуску, бо всі голодні.

За кілька хвилин стояв стіл, на ньому з'явилися пиріжки, різне печиво, малинове варення.

За твором Миколи Олійника
„Дочка Прометея“ скорочено переповіла
Подруга Марта

Запитання:

1. Яка підготовка до відзначення роковин Тараса Шевченка відбулася в домі Ольги і Петра Косачів у Колодяжному?
2. Як виглядала вітальня, в якій відбувся концерт?
3. Хто брав участь у програмі концерту?
4. Які твори були в програмі?
5. Що розповіла Олена Пчілка про похорон Шевченка?
6. Як закінчився концерт? Поясніть запит присутнього селянина: „Коли ж то буде та „вольна і нова сім'я?““
7. Чому Олена Пчілка поспішила змінити тему розмови після цього запиту?

ВЕЛИКИЙ АБО ЖИВНИЙ ЧЕТВЕР

Святкування рокових свят в Україні визначається тим, що з ними пов'язані дуже давні народні звичаї. Великодні святкування, наприклад, в деяких околицях починалися вже в четвер Великого тижня. Досвіта цього дня, господиня розчиняла великі ночви (корито) тіста із білої муки, що з нього до полудня мала спекти перепічки. Печиво це не було для себе, для своєї родини, а для хапанок. У хапанки цього дня ходили діти і старші, а в першу чергу бідні і жебрак. Їх обдаровували перепічками, за що вони мають помолитися за душу того, за кого господиня сказала, наприклад, «за тата», «за маму» чи якогось іншого покійника з рідні. Звичайно, на кожну душу покійника в родині, була призначена окрема перепічка, а то й кілька. За кожну душу можна була давати по кілька перепічок, але кожну іншій особі, що приходила в хапанки.

Ходження в хапанки тривало більш-менш від години 11-ої передполуднем до 5-тої по обіді. Увечорі всі йшли до церкви на страсні відправи так звані «Страсти».

Біднішим людям, що, однак, не ходили в хапанки по хатах, як і тим, що з тих чи інших причин не могли дозволити собі на печення перепічок чи іншого печива (скоїлось їм у тому році якесь нещастя, як наприклад, вогонь, повінь), перепічку приносили до хати сусіди, рідня чи інші люди. Обдаровували їх також яйцями, сиром, салом або навіть куснем ковбаси, щоб у день Великодня не були вони голодні, щоб мали своє свячене, та щоб згадані були спільно з іншими також їм близькі покійники. Якщо в родині не було близьких покійників, то господиня, давши перепічку, прохала помолитись за душі в чистилищі.

Усі діти люблять ходити по хатах, і тому багатші діти також ходили в хапанки, але тільки

до найближчої рідні та ще часом — до сусідів. Я також ходила в хапанки, але тільки до своєї баби. У баби сходились усі внуки — а було їх багато — і кожне мало приготовану для себе перепічку. Давши кожному з нас по перепічці і галунці, баба казала: «Змов Отченаш за душу стрія Дмитра».

Деякі господині пекли ще на «запас» й кукуци; це на випадок, якщо б не вистачило перепічок. Кукуцями обдаровували лише найбідніших дітей. Дорослим їх не давали, бо не випадало; вони не були з білої муки.

Звичай хапанок, пов'язаний тепер із Живним Четвергом, затримався із далекої давнини, може й з дохристиянських часів, коли з кожним днем тижня пов'язані були певні вірування і звичаї. У понеділок, напр., не вказаним було вибиратися в дорогу, бо можна було наразитися на небезпеку; у четвер не вільно було мити посуду, а навпаки — залишити трохи страв, щоб духи померлих і боги (очевидно, поганські) могли пожитись; у п'ятницю не давали вогню з хати, бо це могло принести нещастя тощо.

Звичай хапанок Живного Четверга напевно і досі зберігається в селі Печеніжин, біля Коломиї, в Галичині, бо там досі живе моя мати.

**

Пояснення:

Перепічка — це невелика округлої форми булка, завершена скромною прикрасою із того самого тіста. Бідним вона служила замість паски, і вони приносили її до свячення біля церкви на Великдень.

Галунка — це зварене закрашене яйце. Красили його найчастіше виваром з цибулиння.

Кукуци — це маленькі булочки, печені на блясі одна попри одну, звичайно з чорної, разової муки.

Подала «Верховинка»

УЛЮБЛЕНІ ПІСНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Чимало маємо матеріалів і про Шевченка як співака, про його велику любов до пісні, про те, що він мав не абиякий голос і, співаючи, глибоко переймався сам тією піснею і хвилював інших. Недарма Ф. М. Лазаревський згадує, що при одному побаченні поет проспівав кілька улюблених пісень, зокрема „Зіроньку”, „Тяжко-важко в світі жити” і з особливим почуттям: „Забілили сніги, заболіло тіло ще й головонька”, при чому багато слухачів плакало.

А. Лазаревський пише, що і після заслання 1858 року Тарас Григорович любив співати. Навіть, входячи до ідальні обідати, він наспівував:

Понад морем, Дунаєм
Вітер явір хитає,
Вітер явір хитає,
Мати сина питає...

В інших спогадах знову зустрічаємо великий вплив і майстерність Шевченківського співу. Це бачимо також 1847 р. 22.І. на весіллі у Куліша, який згадує, що Микола Білозерський дуже хотів познайомитися із Шевченком. Довідавшись, що там є Шевченко, Білозерський негайно приїхав на весілля.

Тарас Григорович щойно співав. Почали знову просити Шевченка, щоб розважити Білозерського. Але Т. Г. несподівано уперся і не захотів співати. Він помірними кроками ходив з кутка в кутка по залі і, коли всі перестали чекати, раптом заспівав козацьку пісню „Ой, Морозе, Морозенку...” Здавалось, він ніколи не співав з такою досконалістю. Він закінчив, і тут відбулося щось небачене і нечуване: М. Білозерський зійшов з місця і, кинувшись до Шевченка, обняв його і заридав на грудях.

„Все, що було на душі в обох, — пишеться в спогадах, — рідне, щире, піднялось і виявилось у цих сльозах, в цих обіймах і риданнях”. Того вечора молода на ознаку великої подяки подарувала співакові-поетові свою вінчальну квітку.

Тимто в багатьох спогадах зустрічаємо, що завжди, коли Шевченко потрапляв в коло друзів чи знайомих, його просили співати. А професор М. Сумцов навіть написав розвідку „Улюблені народні пісні Шевченка”.

Із книжки Дмитра Чуба „Живий Шевченко”

СПІВАЄМО

УЧІТЕСЯ

Переписано із збірки „На Шевченкові Роковини”

В-во „Світ Дитини” у Львові

Moderato *(Solo)** *(Tutti)* *Музыка: М. Ткавчишинського*

f у - ті - те-са бра-ти мо-ї, *mf* ду-має-те, ти-тай-те, *f*! му-ка - му

(Solo)

на - у - рай-теб, *ff* сво-го не *mf* му-рай-теб. *p* Бо хто ма-тир

(Tutti) *(Solo)*

за-гу-ба-є, то-го *ff* бо-ра-є, *mf* му-каі мо-же му-ра-бо-таі,

(Tutti) *(Solo)*

б ха - ту не му-ска-ють. *f* у - ті - те-са бра-ти мо-ї, *mf* ду-має-те, ти-

(Tutti)

тай-те, *f* і му-каі му на - у - рай-теб *ff* сво-го не *mf* му-рай-теб!

*Співати сольо або разом.

ПЛАСТ ВИХОВУЄ КОРИСНИХ ГРОМАДЯН

На терені Філадельфії в ЗСА існують різні українські інституції та організації. Одною із цінних є Комітет Оборони Національних і Людських Прав України, який був створений в часі, коли голодував у тюрмі український політичний в'язень Валентин Мороз, в жовтні 1964 року. Комітет складається з активних та колишніх членів Пласту. Цей Комітет був зорганізований групою людей, які почували сильний обов'язок допомогти братам і сестрам в Україні.

Комітет вважає своїм найважливішим завданням звернути увагу вільного світу на українських політичних в'язнів та на їхні родини і їм усім допомагати. Уважаючи, що дуже важним є здобувати та вдержувати зв'язки з американськими урядовцями в міських, стейтових чи федеральних урядах, комітет спрямовує головну увагу на т.зв. „lobbying”.

У своїй праці з державними чинниками члени Комітету дуже скоро завважили, що українська громада потребує більше приятелів в Уряді і тому вони вже 11 років інтензивно працюють у виборчих кампаніях кандидатів на різні публічні пости. Ця поміч у виборах відкриває двері до співпраці та здобуває приятелів для української справи.

Члени Комітету стараються здобувати та вдержувати контакти з американськими журналістами в пресі, телебаченні і радіо. Вони

приготовляють пресові звідомлення та інформативні брошури. Комітет відзначає важні події маніфестаціями та спеціальними імпрезами.

Вже від кількох років Комітет почав і до сучасної пори переводить акцію адоптування українських політичних в'язнів членами американського Конгресу. Члени Комітету вважають також важним пікетування советських спортових та наукових виступів.

В 1979 році Комітет запропонував католицькій Архідієцезії у Філадельфії включити навчання про Українську переслідувану Церкву у католицьких школах та в тій цілі виготовлено початкову програму та учительський правильник.

Комітет співпрацює із іншими східно-європейськими організаціями, а члени Комітету зізнають на Конгресових Комісіях та виступають на американських міжнародних конференціях.

Комітет числить на співпрацю української громади, а особливо заохочує до співпраці студентські та молодечі організації. Молода людина, яка включається в активну працю Комітету, має нагоду поширити свій світогляд та стає зрілим членом української спільноти.

Навіть малий гурт відданих людей може виконати позитивну працю та зробити різницю. Майбутність української громади — це ми молоді!

ст.пл. Іся Андрейчик, Л.М.

Члени Комітету з транспарентами чекають на летищі Кеннеді приїзду Миколи і Раїси Руденків. Перша зліва: Ніна Караванська, колишній в'язень советських тюрем.

НАСЛІДКИ 10-ГО КОНКУРСУ МОЛОДЕЧОЇ ТВОРЧОСТІ В АВСТРАЛІЇ

У неділю, 16-го серпня, 1987 р., в Ессендоні, біля Мельборну, відбулося засідання Жюрі 10-го конкурсу молодечої творчості, який проголосив Літературно-мистецький клуб ім. Василя Симоненка в Мельборні. Надійшло 8 творів: 3 з Вікторії і 5 з Нового Півд. Велзу (Австралія). Розглянувши згадані твори, Жюрі у складі Зої Когут, Боженни Коваленко, Невана Грушецького, під головуванням Дмитра Нитченка ухвалило нагородити такі твори:

Молодша група — від 12 до 17 років.

1. Першу нагороду в 100 доларів одержала учениця Братської школи в Лідкомбі (НПВ) **Юля Кузьмич**, 15 років (псевдо — Фіялка) за оповідання „Чому це так?”
2. Другу нагороду в 60 доларів дістав студ. укр. школи в Параматті (Одинадцятий рік) **Марко Кульчицький**, 16 років (псевдо — Петро Кучерявий) за опов. „Сон”.
3. Третю нагороду в 30 дол. дістала **Катруся Коцюмбас**, 15 років, (псевдо — Незабудька) за оповід. „Пригода в австралійській школі”.

Середня група — від 17 до 21 року.

1. Першу нагороду в 100 дол. дістала студ. середньої школи (гайкул) при Мельб. університеті **Ксенія Савчак**, 17 років, (псевдо — Настя Бліхарська) за оповід. „Похорон”.
2. Другу нагороду в 60 дол. дістав студ. третього курсу славистики в університеті ім. Монаша **Петро Савчак**, 20 років, (псевдо — Андрій Чорний) за твір „Між сном і пробудженням”.
3. Третю нагороду в 30 дол. дістала **Надя Намурен**, 20 років, (псевдо — Надія) за гумористичне оповід. „Смачні українські вареники”.
4. Теж третю нагороду одержала студ. 3-го курсу україністики при університеті ім. Монаша **Ліяна Сліпецька**, 20 років, (псевдо — Степова квітка) за оповідання „Подорож у незнане”.

Старша група — від 21 до 25 років.

1. Другу нагороду в 60 дол. дістала дентистка шпиталю в Сідней **Леся Ільків**, 23 роки, (псевдо — Міка), за нарис „Подорож до Фіджі”.

Літературно-мистецький клуб ім.
Василя Симоненка в Мельборні.
Подав голова Жюрі Дм. Нитченко

3 НОВИХ ВИДАНЬ

„ХРЕСТОМАТІЯ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ” видана Світовою Координаційною Виховно-Освітньою Радою при СКВУ це важливий підручник для українських шкіл і для цілої української молоді. Там знаходиться ряд статей сучасних українських науковців, що представляють добу прийняття Християнства в Україні-Русі та дальший вплив Християнства на формування нашого народу і розвиток його культури. Далі поміщений вибір із різних документів про Хрещення України, а в третій частині знаходимо уривки з поезій і прози, які також зв'язані із Християнством в Україні.

На кінці книги знаходимо дуже важливий словничок ужитих у „Хрестоматії” слів в українській, німецькій, англійській, португальській і іспанській мовах, так що це допомагає українцям розкритим по всіх тих країнах світу. „Хрестоматію”

зретагувала добре відома серед пластової молоді пластова поетка і письменниця **Леся Храплива-Шур**, а оформив її також пластун, мистець **Ярема Козак**. Прикрашена вона також прегарними малюнками. В книзі багато пояснень і приміток, так, щоб вона була вповні зрозуміла для молоді вищих курсів українознавства чи для членів молодечих організацій. Там можна знайти також для використання матеріал до різних імпрез, які відбуваються для святкування 1000-річчя Християнства в Україні. Книгу можна замовляти в бюрі СКВУ і вона коштує 20 кан. дол. або 20 амер. дол. а в інших країнах рівновартість тих грошей. Адреса на замовлення її:

W.C.F.U.
2118 A. Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1M8
Canada

„ЖИВИЙ ШЕВЧЕНКО” Дмитро Чуб — Видання третє, перероблене й доповнене. Це третє видання появилось в 1987 році у Видавництві „Ластівка” в Австралії з обкладинкою роботи мисткині Олі Когут і з численними знімками в тексті. Короткі ясно і приступно написані розділи, що передають ціле життя Кобзаря і хронологію його творчості дуже добре надаються для вжитку юнацької молоді і ми можемо цю книжку гаряче поручати. Для приміру містимо в тому числі „Юнака” один із розділів цієї книжки. Книжку можна замовляти у більших крамницях Америки, Канади, Англії, Німеччини а також безпосередньо у В-ві „Ластівка” за ціну 8 ам. дол. або 9 кан. дол.

Нашим молодим читачам буде цікаво знати, що ця сама книжка появилась в 1985 році у Видавництві „Байда”, також в Австралії, в англійській мові п.н. „Shevchenko The Man”.

З відгуків на книжку Д. Чуба „Живий Шевченко”

Найкращою рекламою для кожної нової доброї книжки — це відгуки читачів, критиків, науковців. Щойно вийшло третє доповнене видання книжки Дмитра Чуба про інтимне життя Тараса Шевченка — „Живий Шевченко”. Це видання на 40 сторінок

збільшене проти попереднього, тобто другого. Друге видання вийшло ще в 1963 році. На нього відразу появилось багато добрих відгуків. Тоді В-во „Ластівка” збило цілу низку таких відгуків. Подаємо деякі з них, сподіваючись, що на це третє збільшене видання буде їх ще більше.

Письменник В. Гайдарівський: „Живий Шевченко” — чудова змістом, гарно написана, корисна книжка. На цій книжці я переконався, що ми маємо свого Ірвінга Стівна, майстра біографічних романів”...

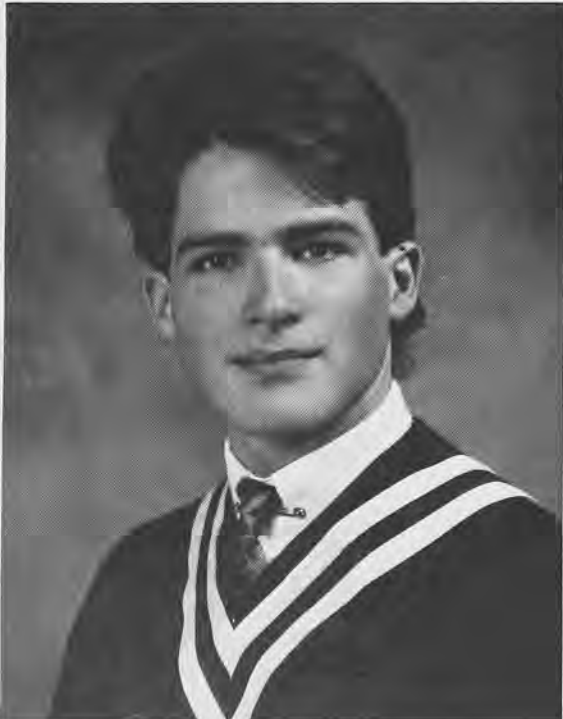
Письменник Олекса Кобець (Варава): „Прочитав я з великою насолодою. Безмежно радий, що вона вийшла така гарна, культурна і надзвичайно корисна — може найкраща за все, що ми маємо на книжковому ринку до сьогоднішнього дня”...

Д-р Іван Ващишин: „Живий Шевченко” написана майже як новеля. Читається дуже цікаво й легко. Нові ілюстрації (невідомі тепер) збільшують інтерес до книжки.

Літературознавець Григорій Костюк:..., „Живий Шевченко”, порівняно до першої її редакції — це небо і земля. У цій книжці видно солідність, заглибленість і самостійність автора в підході до матеріялу... Виклад пластичний, ясний і не трафаретний”...

УСПІХИ НАШИХ ДРУЗІВ

ПЛ. СКОБ. АДРІЯН (АДЬО) ГАВАЛЄШКА

Пл. скоб Адріян (Адьо) Гавалешка

Приємно нам відмітити, що ще один активний пластун здобув високі академічні відзначення в 1987-му році. Пл. скоб Адріян Гавалешка, член Пластової Станиці у Вінніпезі закінчив з неабияким успіхом свої студії в знаній гімназії Св. Павла. Адріян (відомий всім як Адьо) здобув перше місце і чотири найвищі нагороди-відзначення:

- 1) Нагороду Генерального Губернатора,
- 2) Золоту Медалю за найкращі осяги в науці гімназії Св. Павла,
- 3) Стипендію Манітобського університету,
- 4) Найвищу стипендію Колегії Св. Павла (ім. о. Генлея) Манітобського університету.

Студенти гімназії Св. Павла підкреслили Адя осяги і вклад в студентське життя тим, що його вибрали до виголошення прощальної так зв. „валедикторіанської” промови.

Поза своїми академічними досягненнями, Адріян віддано працює в Пласті. Від наймолодших літ належав до новацтва і відбув всі новацькі табори. Тепер він є курінним 7-го Куреня ім. Св. Завойовника у Вінніпезі і одночасно виховником — братчиком новацького роя та був виховником на новацькому таборі.

Адьо є знаний між пластовими друзями з його дружнього відношення до других та з його гумору. Адріян зі своїми друзями гуртка „Кобри” завершив третю пластову пробу скоба на ЮМПЗ - 87. Адьо активно брав участь в багатьох таборах: НПЗ і ЮМПЗ Нью Йорк — 83, Німеччина 85, і Канада - 87 і отримав „Золоту Булаву” в 1985 р.

Рівночасно Адьо є активним членом молодечого хору „Тирса” і є в його Управі. Адріян також пише оповідання і статті (одне його оповідання дійшло до пів-фіналів змагу коротких оповідань на Сі-Бі-Сі).

Адріян з любов'ю komponує пісні і пише до них слова (написав популярну пісню на новацький табір в 1987 р. у Вінніпегу). Задумує також в короткому часі видати власну платівку своїх пісень. Поруч різномірних зацікавлень Адьо також знаходить час на спорт. Він є ентузіастом футболу і був вибраний до кінцевих змагань першої дивізії „Гайскул” в Манітобі.

Бажаємо градуантові Адріянові якнайкращих успіхів у його дальших університетських студіях і гратулюємо за високі оцінки і відзначення.

Віriamo, що Адріян знайде час і охоту працювати для Пласту і продовжати пластову ідею серед молодшого покоління. Годиться відмітити, що пл. скоб Адріян є сином активних пластуців пл. сен. Остапа Гавалешки — станичного через три каденції, та пл. сен. Тетяни з дому Кисілевських, якої мати Володимира проф. музики — це пластунка з рідних земель, яка передала своїм дітям та внукам Наталші і Адріянові музичну освіту та любов до рідної пісні. О. Крилошанин Роман Кисілевський є пластовим капеляном вже понад 30 років.

Як бачимо, домашнє виховання і середовище мали великий вплив на виховання Адріяна і він це висловив в своїй градуаційній промові: „Шляхи до вершин стають відкритими завдяки зусиллям багатьох осіб, зокрема батьків, які завжди нам помагали. У наших успіхах криються їхні зусилля. Їм батькам ми висловлюємо нашу вдячність і любов”.

пл. сен. Надія Калинович-Гаврачанська
Прес. реф. Станиці у Вінніпегу.

10-ИЙ КОНКУРС ДЛЯ МОЛОДІ ІМ. М. БЕК — „Україна в англомовних виданнях”

Оцим проголошуємо десятий світовий конкурс для молоді на рік 1988.

Ще недавно рідко можна було знайти в англомовних виданнях згадку чи то про Україну, чи про українців, чи про українське питання. Сьогодні вже часто можна побачити в таких виданнях слова Україна, український. Та ледве чи хто з українців збирає чи зберігає такі матеріали для дослідників нашої історії. З метою створити хоч мінімальне джерело таких матеріалів переведено протягом останніх дев'ять років конкурс „Україніка”. Ініціатором та першим фундатором його була д-р Маруся Бек.

Треба підкреслити, що ці конкурси заплановані головню для української молоді у всіх англомовних країнах світу. Вони бо дають молоді можливість наочно побачити, скільки місця та уваги англомовні видання присвячують українським справам, пізнати, в якому насвітленні ті справи подані читачам, перевірити точність фактів та, взагалі доповнити своє знання й поглибити свою свідомість про українську спадщину.

Як попередню, так і тепер установлено два відділи учасників, один для молоді від 14 до 17 років включно та другий для старших — від 18 до 24 років

включно. Окремі нагороди призначені для обох відділів.

Для молодшого відділу: перша нагорода — 300 дол., друга нагорода — 200 дол., третя нагорода — 100 дол.

Для старшого відділу: перша нагорода — 500 дол., друга нагорода — 300 дол., третя нагорода — 200 дол.

Для цього десятого конкурсу треба збирати матеріали від 1-го січня до 31-го грудня 1988 року. Надіслані збірники оцінюватиме журі. За найкращі збірники, взявши до уваги кількість та якість зібраних матеріалів, як також і оформлення збірників, учасники будуть відповідно нагороджені.

Щоб стати учасником десятого конкурсу на 1988 рік, необхідно листовно зголоситися до Конкурсного комітету якнайшвидше. Зголошення будуть прийматися від 1-го січня до 1-го березня 1988 року. Зголошені учасники одержать дальші інформації про зобов'язуючі правила Конкурсу.

Для придбання якнайбільше учасників дуже важливими є підтримка та співпраця батьків, виховників та учителів. Вони бо мають найбільшу змогу добирати та заохочувати найбільш підхожих до участі в цьому конкурсі з-поміж тієї молоді, яка

є під їхньою опікою та на яку вони можуть особисто вплинути. Тому Комітет дозволяє й групову участь, де батьки, учителі чи опікуни можуть стати організаторами, а навіть наглядаючими над такими груповими учасниками чи то в школі, чи в молодечій організації, а навіть в родині, які захотіли б збирати матеріали чи укладати збірники спільними зусиллями.

Зголошення з повним ім'ям та прізвищем, вік і точну адресу прохається висилати на адресу:

Ucrainica, 2026 Oakman Blv.
Detroit, Mich. 48238, USA.

За Конкурсний комітет:
Степан Віхар — голова
Стефанія Шей — секретарка.

ЮМПЗ 1987

Останнього літа я зі своїми товаришками зі Станиці Ньюарк в ЗСА, була учасницею ЮМПЗ 1987. Описую вам тут коротко ці два приємні тижні.

Ювілейна Міжкрайова Пластова Зустріч це була можливість познайомитися пластунам з різних частин світу і таборувати разом два тижні.

На перший етап нас розділили усіх до підтаборів. Прихильники, учасники, розвідувачі, скоби й вірлиці поїхали до провінційних парків та осель в Онтарію, Канада. Я, учасниця, попала у табір у „Бон Еко” і хочу поділитися своїми пригодами і пережиттями.

У суботу 8-го серпня поз'їжджалися учасниці і учасники до підтабору „Бон Еко”, де розділили нас на курені і гуртки. Ми розбили шатра і створили малі підтабори. Ми будували кухні по гуртках, в яких ми продовж цілого тижня варили і їли. Цього дня відбулося відкриття дня і всім дали однакові хустки,

які треба було носити через цілу зустріч. Дівчата дістали рожеві, а хлопці вишневі.

Цей перший день був дуже цікавий: мало із нас знало себе і якнайскорше старалися познайомитися. У нашому курені були аж три дівчини з Німеччини і одна з Австралії. У таборі були також учасниці з Англії і Франції. Ми всі скоро запізналися і до кінця тижня багато разом пережили. Програма була надзвичайно цікава і було багато запланованих занять.

Приємним заняттям на таборі була плавба канойками. Ми спершу вислухали гутірку про канойки, її частини і як правильно веслувати. Нас розділили на двійки — одна людина, що вміла веслувати, а друга, що не вміла. Спершу ми якось давали собі раду але пізніше ми мусіли з другими канойками творити дарабу. Тоді нам казали

З табору учасниць на ЮМПЗ: Курінь 208 А — Пластові канайки. Перша направо автор допису про ЮМПЗ пл. уч. Дарка Юрчук

перевернутися з канойкою у воду і при допомозі іншої канойки перевернути її назад. Всі дуже нерано мочилися, але пізніше як ми їздили канойками придалося знати, як це робити. Ми часто їздили канойками. Одного дня ми грали водне „польо”, але найкраще було, як ми мали теренову гру канойками. Усіх учасниць і учасників розділили на кілька груп, які в кількох канойках їздили разом від точки до точки шукаючи за відповіддями на питання.

Табір учасниць: Члени проводу і юначки

Табір учасниць: Обід

Дуже цікаві були також інші теренові гри. Ми змагалися між собою, а при тім багато вчилися про звірів, природу, дисидентів, кличі зустрічі і плавбу канойками. До нас загостила одна подруга, яка приготувала нам цікаву теренову гру про природу і звірів. Деякі вимоги тої гри було досить тяжко виконати як н. пр. знайти шість комарів. Не було аж так трудно шукати за листками, бо ми мали змогу перед початком гри переглянути різні книжки де були рослини і листки зі своїми назвами. Ця подруга приготувала нам також гру про звірів, яка була приємною забавою для всіх учасників, бо кожний із нас був якимсь звірем, який мав старатися вижити і боронити свого життя.

Інша подруга приготувала нам гру про дисидентів. Я думаю, що всі багато з цієї гри скористали і навчилися. Перед початком гри нам дали на кілька хвилин книжку із знімками дисидентів і їх життєписами, яку ми скоро мусіли переглянути і віддати. Тоді ми ходили по лісі і шукали за точками і мусіли пізнавати знімки дисидентів або з різних натяків відгадати хто це є. Я багато навчилася про дисидентів, про яких ще ніколи не чула.

Ще одною грою — про кличі провадили члени бурави і виховники нашого підтабору. Ми гуртками ходили від точки до точки і робили те, що нам казали. Ми лазили по шнурі на дерева, відгадували загадки, відповідали на питання про кличі. Нас не тільки точкували за те, як ми все виконали, але також за вжиток української мови і співпрацю в гуртку. Хоч не кожен з нас виграв перше місце в цих теренових грах, я думаю, що всі багато скористали.

3 табору учасниць: Поважна нарада при куховаренні

Були також цікаві гутірки. Одного дня ми дискутували про трагедію в Чорнобилі. Нам подруга читала листи, що люди з України писали про їхні переживання підчас того випадку і які є теперішні проблеми. Було надзвичайно цікаво слухати, а потім дискутувати.

Інші гутірки були з картографії, з якої ми остаточно здали вмлість — і про різних звірів, що живуть по лісах „Бон Еко”.

Продовж тижня відбулися на нашому підтаборі дві прогульки. Одна на чотири милі вела стежками довкола озера в парку. Важча була одноденна прогулька на 14 миль. Ми раненько повставали, взяли наплечники з вирядом і полуденком і вирушили в дорогу. На полуденок ми зупинилися біля озера, де зустріли інші курені. Там одна юначка скалічила собі на склі ногу в озері і в дорозі назад її несли „сильні” юначки. З такими пригодами і дощем ми вкінці зайшли до табору живі, щасливі, що прогулька скінчилася.

Табір учасниць: Підготовка до сання

Ще одною, можна б назвати прогулькою, була поїздка автобусом на ріку „Мадаваску“, щоб там їздити на порогах. День був дуже приємний. Ми розділилися на групи і провідники брали нас на човни, щоб їхати порогами. Струя була дуже сильна і човном хитало а вода нас страшно оприскувала. Також юнацтво оприскувало себе ведрами з водою з одного човна до другого. Було дуже зимно. В одному моменті ми всі повисакували з човнів, вбрані в рятувничі пояси лежали на воді і нас тягнула струя ріки. Вона була така сильна, що не можна було плавати, але при кінці їзди вода була вже так спокійна, що ми мусіли веслувати до берега.

Дуже приємною розвагою на таборі був щоденний „Змаг до висот“. Ця гра була уложена на підставі телевізійної програми. Кожного ранку на

таблиці оголошень находилося 30 слів, і їх двоє членів з кожного куреня мусіли вивчити. Вечером того дня ці дві особи змагалися проти других куренів. Два друзі: Любомир і Олег Хабурські говорили речення а змагуни мусіли його докінчити вживаючи слово, що було в списку. Це було досить трудно. На кінець, група, що виграла, діставала пачку тістечок.

Всі були так заангажовані цікавими зайняттями, що не здавали собі справи, як скоро летить час. Ще не оглянувшись, як минуло 10 днів і надійшло закінчення першого етапу ЮМПЗ. В понеділок 17-го серпня вечір наш табір святкував свято Івана Купала, а рівночасно це була наша прощальна ватра. Продовж цілого дня ми вчилися купальні пісні і плели вінки, а вечером перевели усі звичаї, з киненням вінків у воду, перескакуванням ватри, гільцем і паленням Марени та Івана.

Наступного дня ми зліквідували табір і поїхали до Оттави. Ми заїхали до одної школи, де нам дозволили перший раз за тиждень взяти туш, що було дуже приємно. Цього дня відбувся Молебен з нагоди свята Спаса і там ми зустрілися з прихильниками, розвідувачами, скобами, вірлицями і старшим пластунством. Було смішно, як всі себе шукали. Цього вечора була для всіх пластунів забава з оркестрою і всі дуже гарно бавилися. На другий день ми мали дефіляду у центрі міста Оттави, де говорили промови, а пізніше ми пішли зустрітися з посадником міста.

Цього самого дня ми приїхали на „Пластову Січ“ у Грефтоні, де ми наступних чотири дні перебули. Для нас були заплановані дуже цікаві теренові гри, які були нашим зайняттям через два дні. Ми також мали проби на здвиг і дефіляду. Здвиг відбувся в суботу рано, всі учасники ЮМПЗ машерували в однакових білих сорочках зустрічі, а скоби і вірлиці несли синьо-жовті прапори.

Табір учасниць і учасників: Прощальна ватра

Пополудні тогож дня усі учасники ЮМПЗ поділилися на матерні курені і машерували у дефіляді по станицям. Шойно тоді можна було бачити скільки осіб було на зустрічі з кожного осередку.

В неділю була Служба Божа, а тоді закриття. Заки ми собі здали справу, приїхали автобуси, щоб нас відвезти додому. Було сумно прощатися з нашими приятелями. Я ще ніколи перед зустріччю не мала нагоди завітати з такою кількістю

пластунів з різних частин світу. Я, як багато інших, збирала адреси і пляную тримати контакт зі своїми новими приятельками з Німеччини, Австралії, Франції, Англії, Канади і інших частин Америки. Надіюся зустрітися з ними на інших таборах і так приємно провести з ними кілька тижнів, як на ЮМПЗ 1987 р.

пл. уч. Дарка Юрчук
Станиця Ньюарк, ЗСА

ЯК МИ РОБИЛИ ПІДГОТОВКУ ДО ЮМПЗ 87

Від 31-го липня до 3-го серпня 87 р. два наймолодші гуртки юнацьких куренів це 7-го і 2-го у Вінніпезі відбули прогульку до Українського Парку, що положений 100 км. на північ, щоб підготувитися до ЮМПЗ. Із ними поїхали їхні зв'язкові ст. пл. Ліда Гавришків і ст. пл. Теодор Кушак та четверо членів гуртка „Соколи” і одна членка гуртка „Барвінок”, щоб допомогти виховникам та також самим підготувитися до Зустрічі. Ми допомагали в інструктажі до різних вмілостей у таборництві і картографії, а наші молодші друзі були щасливі, що можуть радитися своїх старших друзів і з ними працювати.

Ст. пл. Теодор Кушак і пл. розв. Андрій Іванчук підготовляються до відкриття дня на прогульці

Їзда була цікавою, бо зібралось нас несподівано багато, а місця в автах для учасників прогульки і для виряду не було вистарчаючо. Ми якось однак доїхали завдяки допомозі п. Мельника, що добровільно зголосився із своїм авто.

На місце ми приїхали о 8:30 вечером, як почав падати дощик. Ми розтаборилися, zorganizували стійку і пішли спати. Спання було цікаве, бо через несподівану кількість учасників зв'язковим та

інструкторам лишилося одне велике шатро і треба було якось координувати, хто коли переодягався. Не було однак ніяких проблем. (Надіємось, що Юстина вибачила нам наші жарти).

„Уродинники” ст. пл. Т. Кушак, пл. розв. А. Іванчук і пл. розв. М. Самсін їдять уродинового торта

Наступного ранку після відкриття і сніданку ми всі працювали з молодшими гуртками над підготовкою до вмілостей. Ми перервали нашу працю на обід і вечерю, але підчас дня успішно працювали на соняшній поляні. Увечері була ватра і гарна несподіванка для кількох учасників прогульки. У травні були уродини нашого друга Теодора, а у липні пл. розв. Мирона Самсіна і пл. розв. Андрія Іванчука. Їм заспівали „Многая літа” і всі скоро з'їли уродиновий торт, який подарувала подруга Л. Гавришків від себе і таборовиків.

В неділю була Служба Божа в гуцульській церкві, яка стоїть в Українському Парку. Ми всі були присутні але жалували, що Сл. Божа відбулася частинно в англійській мові, а частинно по-українськи. Того дня ми ще попрацювали і також тому що було гарячо, ми пішли на пляжу купатися.

Уночі була теренова гра для наймолодших членів наших куренів, яка називалася „перший визов”. Цю

пл. розв. Михась Петрик показує пл. прих. Т. Русинові і пл. прих. Р. Мельникові як уживати пилку

Світлив пл. розв. Василь Балюта

гру переходять всі нові учасники, щоб їх офіційно могли прийняти на кандидатів 7-го куреня. Цього року їх о год. 1-й ночі зустрів на пляжі великий монстер-слимак. Після гри всі були втомлені та пішли спати. На другий день ми запакували все і поїхали додому, змучені але вдоволені нашими успіхами. Прихильники набрали знання практичного пластування, ми почали вмість „два пера” і помогли зв'язковим у підготовці наших молодших подруг і друзів до ЮМПЗ.

Мушу додати, що це „Соколам” допомогло. На ЮМПЗ у таборі розвідувачів трьох членів гуртка „Соколи” дістало 4-те юнацьке відзначення, а саме: Андрій, Василь та Михась.

пл. розв Мирон Самсін
гурток „Соколи”

7-го Куреня УПЮ у Вінніпезі

„ВІТАМІНА Ц”

Цього року, так як і щороку, відбувся лещатарський табір Пластової Станиці Торонто в Квебеку. І, як і минулими роками, так і цього року ми перебували у Base de Plein Air біля містечка St. Jovite. Наша знаменита команда була в такому складі:

Отаман — пл. сен. Олесь Гордієнко
Комендант: ст. пл. Андрій Головатий
Бунчужний — ст. пл. Маркіян Гаврилюк
Писар — ст. пл. Ксеня Колцьо
Впорядник: ст. пл. Богдан Долбан
Впорядниця — ст. пл. Галя Юрцан
Медик — пл. сен. Оксана Сав'як

Табір дістав назву „Вітамін Ц”, а це тому, що наша медик давала вітамін Ц на всі медичні проблеми, від зламання ноги до болю пальця.

Саме лещатарство цього року не було таке добре як минулого року, бо не було багато снігу. Але все ж таки лещатарство було й не було зле.

У понеділок 21 грудня — перший день лещатарства ми їздили ввечері на Mont Saint-Sauveur. Цього року ми вперше їздили на лещатах ввечері, і мені здається, що це було дуже вдале. У вівторок ми поїхали на Mont Blanc. Тут нам не їздилося добре, тому що багато з'їздів були закриті, а на тих, що були відкриті, було каміння, лід і трава. Дехто з нас — Галя Юрцан рішила, що сидіти в „шале” було краще, ніж їздити на лещатах на Білій Горі. У середу ми поїхали на наш традиційний верх — Монт Тремблян. Там були тільки два з'їзди відкриті, але і на них був лід, і дуже багато людей. І тому це був наш єдиний день на цій горі.

Цього вечора відбувся попис Сковороди, тобто змаг поміж мешканцями в кімнатах за найкращу

точку. Також цього дня була забава, на якій пригравали нам всім відомі „Люті гуцули” (Рейджінг Гуцулс). У четвер ми знову лещатарували ввечері порою там на Монт Тремблян, бо був у англійців Свят-Вечір, не було багато людей на з'їздах.

У п'ятницю ми поїхали на Монт Сейн Совер ще раз тому, що там було найкраще лещатарування впродовж тижня, але це було вдень. Тут ми скінчили наше лещатарування на 1987 рік традиційним „Моб Ран”, тобто тим, що всі зібралися при витягу, всі їхали на гору й всі разом з'їжджали з неї. Того вечора була наша прощальна забава, на якій нам знову пригравали наші улюблені „Рейджінг гуцули”.

Якщо це все звучить не дуже цікаве, то я можу вам розповісти кілька пригод з нашого табору, деякі з них були приємні, а деякі — менше приємні. Наприклад: 1) Борис Гаврилюк зламав ногу; 2) Ксеня Колцьо мусіла шукати свої заховані палиці в лісі; 3) Степан Луців мусів з'їхати на одній дошці-лещаті з гори, бо другу забрала йому Ксеня й з нею з'їхала вона з гори; 4) Степан Луців, Таня Соханівська і Славко Медвідський (в такому порядку) мусіли в трійці з'їхати по горі, бо Таня загубила частину свого в'язання; 5) Славко Медвідський і Ігор Бошко мусіли лізти 65 стіп по горі, щоб позбирати свої лещата, палиці, шалики, шапки тощо, бо вони їх загубили в „маленькім” випадку; 6) Велика гурма лещатарів дивилась як Таня Соханівська з'їхала на санках „Лещатарської Сторожі” (Скі Патрол) і ніхто не знав чому?.. Є дуже багато подібних пригод, але я не можу всього вичислити.

Тому, що цієї зими буде Олімпіада в Калгарі, ми мали свою малу таборову Олімпіаду, в якій першунами були Влодко Вайда й Оленка Степчук.

На цьому таборі мені було дуже приємно пізнати нових товаришів і товаришок, як також побачитися зі знайомими, яких я пізнав на попередніх таборах.

Заохочую всіх поїхати на лещатарський табір у наступному році, бо не всі табори є такі приємні.

Пл. розв. Ігор Бошко
Торонто

ЧИ ЗНАЄТЕ?

ЧИ ЗНАЄТЕ ПРО „ТАРАС ШЕВЧЕНКО ЕКСПРЕССВЕЙ”?

Одна із двох таблиць уміщених на північному і південному в'їзді на „Тарас Шевченко Експрессвей”

Здається усім читачам відомо, що у широкому світі існує багато вулиць, площ і пам'ятників нашого

найбільшого поета — Тараса Шевченка. Але ледви чи усі знають, що від двох років у стейті Коннектикат в ЗСА названо один відтинок автостради „Тарас Шевченко Експрессвей”.

Ця ідея і її переведення в життя це праця одного українця — Михайла Мовчана з Ньюінгтон в Коннектикат, який два роки трудився і вкінці за допомогою свого доброго приятеля стейтового сенатора, добився дозволу губернатора назвати один відтинок автостради іменем українського поета.

Святочне відкриття, яке перевів губернатор того стейту відбулося в присутності великої кількості людей, в більшості українців, що прибули на це торжество в народніх строях, з прапорами і великим портретом Т. Шевченка.

Отже тепер, хто переїжджає автострадою біля Нью Брітан в Коннектикат, повинен поглянути на таблиці, які показують подорожним, що ця частина шляху носить ім'я нашого Кобзаря.

УВАГА — Юнаки — Юначки — УВАГА

Пластовий Загін „Червона Калина” влаштовує

СПОРТИВНО-ВИШКІЛЬНИЙ ТАБІР СВТ

для юнаків і юначок
від 30 липня до 13 серпня 1988 р.
на „Вовчій Тропі”

В програмі:

Лучництво, руханка, стрільба, плавання;
Легкоатлетика: біги, стрибки, мети, стусан кулею
Гри: копаний м'яч, відбиванка, кошівка, метавка

Число учасників обмежене.

По інформації звертатися до:

George Strutytsky
201 E. 21 Street
New York, N.Y. 10010
Tel.: (212) 477-3629

Wolodymyr Wolowodiuk
66 Susan Drive
Chatham Township, N.J. 01928
Tel.: (201) 635-8814

ГУРТОК „СОКОЛИ” ПРИ ПРАЦІ

Дуже активний гурток юнаків із 7-го куреня ім. Святослава Завойовника у Вінніпезі, що має назву „Соколи”, під проводом свого зв’язкового ст. пл. Теодора Кашака постійно має нові проекти і задуми,

які консеквентно виконує. І так в останньому році вони перевели кілька цікавих вмілостей та зробили „добре діло” перемальовуючи свою домівку, а до того написали про це до „Юнака”.

МАЛЮВАННЯ ДОМІВКИ

Підчас тижневої перерви у школі, при кінці місяця березня, „Соколи” рішили, що було б гарно зробити добре діло і з нагоди 40-річчя Пластової Станиці у Вінніпезі перемальовувати цілу домівку. Ми вже відновили нашу курінну кімнату і хотіли „чогось більшого”. Станична старшина погодилася покрити кошти фарб і нашого прохарчування підчас триденного побуду в домівці. Це приблизно винесло разом 700.00 дол.

Прийшли ми до домівки озброєні музикою, харчами, фарбою, щітками, телевізорами, „вісіар” і почали „розбирати” домівку. Все, що висіло на стінах стояло у коридорах. Катастрофа? Так!

На початок праці Антосик пускає музику

Катастрофа в домівці!

Василько малює Антосика замість стіну

Івась набирає фарбу... уважай!

Мирон „Пікассо” Самсін при праці

Ми вставали кожного дня в год. 7:00 ранку і часто працювали до півночі а то і поза північ. Для відпруження після важкої праці ми сиділи при телевізорі і дивилися на фільми, що їх передають пізно в ночі.

З малюванням були різні проблеми. Ми мусіли спершу направити потріскані стелі та стіни, праця була досить брудна, а часто і нудна. Але помимо того нам усім було досить приємно. Хоча ми не „специ” в такій роботі домівка виглядає не зле і ми добре відчуваємося, що зробили таке „добре діло”.

Участь у цій праці брали: пл. розв. Івась Балюта, Василь Балюта, Руслан Розумний, Мирон Самсін, Михась Петрик, Ждан Шулякевич. Нажаль Андрій Іванчук мав у школі іспити і не міг з нами бути, лише думками.

Ми задоволені нашою роботою і радимо іншим гурткам, щоб таке пробували. Ми набрали багато досвіду і рівночасно виконали важне добре діло.

пл. розв. Руслан Розумний
Гурток „Соколи”

ВМІЛІСТЬ СТРІЛЬЦЯ

Наш гурток „Соколи” був захоплений ідеєю завершити вмільність стрільця. Наша перша підготовка до цього була в домівці. Ми гугорили про безпеку орудувати рушницями, про канадські правила щодо рушниць, про їх типи і як вони працюють. Ми навіть вивчили про першу допомогу у нещасливому випадку з рушницею. Ми мали нагоду розбирати, чистити і складати різні типи рушниць. Нашими інструкторами були ст. пл. Михась Заяць, що є при канадському війську, ст. пл. Володимир Столяр і ст. пл. Теодор Кушак.

Коли ми вже були готові стріляти, вирушили в дорогу. Це було у лютому і досить холодно — 16 ступенів морозу. Тоді ми завважили, що в зимі є проблеми: кулі прилипали до пальців, олива в рушницях гусла і часто кулі не вистрілювали. Це могло б бути небезпечно, якщо не знаєш, як з усім обходитися.

Ми мали нагоду навчитися вживати різні типи рушниць як н.пр. американські „Лі Енфілд 303”, „М-16 223”, ізраїльські „Галіл 7.62 мм.” та інші.

Але поза холодом ми мали ще інші проблеми. Навіть коли ми забезпечили наші вуха від голосного звуку вистрілів, це не вистарчало. Тому в поворотій дорозі у авті ми не чули один одного, бо на декілька хвилин ми були трохи глухі.

пл. розв. Михась Петрик
Гурток „Соколи”

Вмільність стрільця у практиці: ст. пл. М. Заяць (на задньому плані) і пл. розв. В. Балюта стріляють

Юнаки підготовляють в домівці до вмільності стрільця. Від ліва: пл. розв. М. Петрик, А. Гурський, І. Балюта, Р. Розумний, М. Самсін.

ВМІЛІСТЬ СТРІЛЯННЯ З ЛУКА

Підчас Свята Весни в травні 1987 р. гурток „Соколи” хотів вправляти вмільсть стріляння з лука. Це відбулося на спеціальній стрільниці в провінційному парку Вайтшел. Погода була чудова і в лісі повівав гарний вітерець, але не так сильний, щоб нам перешкоджати у стрілянні.

Ми спершу вчилися про назви частин лука, безпеку луків, урядові правила стріляння з лука в Канаді і про різні типи луків. Нашим інструктором був пл. розв. Михась Петрик, який добре визнається на луках і має все свого „великого монстера” на Святі Весни. Ми теж позичили великий лук від пл. сен. Петра Мигалюка і коли набрали більшого досвіду із малими луками, спробували і цей, що має назву “compound bow”. Ці луки дуже акуратні і стріли літали дуже бистро. Ми мали на таборі ще і “cross bow” Антосика Горського, але рішили його не вживати, тому, що стріли проходили через тарчу і губилися в лісі.

Як на перший раз ми досить добре стріляли. Я б радив іншим гурткам спробувати вивчити цю вмільсть, вона дуже цікава!

пл. розв. Андрій Іванчук
Гурток „Соколи”

Вмільсть стріляння з лука: наш інструктор пл. розв. М. Петрик

Вмільсть стріляння з лука: від ліва пл. розв. А. Іванчук, Р. Розумний, „інструктор” Ж. Шулякевич і ст. пл. Т. Кушак

Світлив пл. розв. В. Балюта

ЦЕНТР УКРАЇНСЬКИХ КАНАДСЬКИХ СТУДІЙ

оголошує

ПРОПАМ'ЯТНУ СТИПЕНДІЮ ім. МИХАЙЛА Г. ГИКАВОГО

якою буде нагороджуватись щороку студента/ку за найкращий есей писаний **українською мовою** на тему з ділянки українських канадських студій.

- * Вартість стипендії: приблизно \$500
- * Есей (надрукований) мусить мати 2,000-2,500 слів.
- * У часі подання студенти мусять бути зареєстровані повночасно у канадському університеті або колегії.
- * Найкращий есей буде поданий до **Українського Голосу** для можливої публікації.
- * Реченець подання есеїв: 1 травня 1988 р.

Усі есеї, разом з листом у якому студент/ка вияснює свій науковий статус (т.зн., програму, рік, університет), просимо висилати на вище подану адресу.

The Director
The Centre for Ukrainian Canadian Studies
St. Andrew's College
The University of Manitoba
Winnipeg, Manitoba R3T 2N2
Canada

Mrs. Grace Hykawy
44 Dunfield Ave., #214
Toronto, Ont. M4S 2H2

УВАГА!!! УВАГА!!! УВАГА!!!

ШКОЛА БУЛАВНИХ

Міжкрайовий Вишкільний Табір відбудеться в 1988 році від суботи 25-го червня до п'ятниці 8-го липня 1988 р. біля Гантеру, Н.Й. Приймається старших юначок і старших пластунок, які мають закінчених 17 років життя і II юнацьку пробу.

Зголошення приймається до 15-го квітня 1988 року. Оплата за табір 185 американських дол. і 10 ам. дол. вписове, якого не повертається.

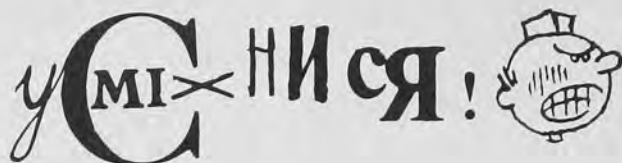
Зголошення пересилати на адресу:

Roksolana Misilo
20 Locust Ave.
Millburn, N.Y. 07041
U.S.A.

Увага!!! ЮНАЧКИ!!!

Питайте за картами зголошень у своїх станицях!!!

СТОРІНКА РОЗВАГИ

Із завдань у Школі Українознавства

„Людина живе і вмирає. Від одної народжуються діти, а від другої — безсмертні вірші”.

* * *

„Вірш написав багатогранний і многонаціональний поет”.

* * *

„Поема дуже стисла. Поет не перевантажує її словами, а пише легкодоступним язиком”.

* * *

„В ліриці автор не має права гнатися за великою кількістю фактів”.

* * *

„Лірика — це образ інтимного життя поета, але не всього, а поет вибирає лише те, що може мати суспільне значення”.

* * *

„Його твори були перекладені на всі мови окрім рідної”.

* * *

„Автор пережив особисту комедію”.

* * *

Історія.

- Що таке монархія?
- Це коли країною керує король.
- А коли король умирає?
- Тоді керує королева.
- А коли вмирає королева?
- Тоді — валет.

БАЄЧКИ

Самокритичність

- Ну й осел же я, — невдоволений собою мурмотів Баран.
- І треба ж бути таким бараном, — казав у подібних випадках осел.

Точка зору

- Верблюд з одним горбом, побачивши двогорбного: — „Горбатого могила виправить”.
- Двогорбний верблюд, побачивши одногорбного: — Жити з комплексом меншевартості? Жахливо!

Фрази

- Не плач, бережи сльози для кращих часів!
- Говорив ніби по суті, але нічого суттєвого не сказав.
- Є люди на стільки досвідчені, що вірять тільки в майбутнє.
- Його кредо: тихше будеш — далі посунешся.
- Соломинка хвалилася: на воді я виконую обов'язки рятувальниці.
- Критика з усіх боків — це вже цькування.

УКРАЇНЦІ В ЗСА МІЖ ДВОМА СВІТОВИМИ ВІЙНАМИ

Кінець Першої світової війни спричинив поживалений економічний розвиток Америки, а з тим і запотребування на робочу силу. За 45 років українські емігранти розбрелися по цілій північній частині ЗСА, де були кращі можливості праці. Великі промислові осередки, зокрема автомобільна і сталева індустрія по більших містах, спричинилися до розросту нових українських осередків: Мілвоки, Чикаго, Дітройт, Клівленд, Баффало, Нью Йорк і міста в околицях Нью Йорку та Філядельфії, а також Гартфорд і Нью Гейвен.

Де українська громада, там і українська церква, парохіяльні школи, розвиток політичного і культурного життя.

Почали напливати нові імігранти з Галичини, де економічний стан населення ще далше граничив з крайною нуждою.

Неуспішна боротьба за самостійну Українську державу також причинилася до виїзду більш заангажованих політично українських інтелігентів з окупованих більшевиками та поляками земель до західних країн Європи, а також до Америки і Канади. Заробіткова іміграція скоро поповнилася значною кількістю освічених людей.

Іміграція передвоєнних років спрямувала тепер свої зацікавлення на події в Україні і в Галичині, даючи моральну і фінансову підтримку дальшій боротьбі за кращу долю українського народу, та її культурний розвиток.

На місце єпископа Ортинського Папа призначив філядельфійській епархії для греко-католиків у ЗСА Константина Богачевського. Епархія вже тоді начислювала 144 парохії і 237,445 вірних, що їх обслуговували 102 священики.

Карпатські русини створили окрему греко-католицьку церкву і мали власного єпископа. Православні, які належали в більшості до російських парохій, по війні створили т. зв. Незалежну Народну Церкву, а 1924 року приєдналися до Автокефальної Православної Церкви, що тоді зорганізувалася на Україні, і з Києва призначено для неї першого архієпископа Івана Теодоровича. Коли єпископ Богачевський почав в українській церкві впроваджувати латинізацію, багато католиків приєдналося до дієцезії єпископа Теодоровича.

В Північній Дакоті оселилася до Першої світової війни група т. зв. „штундистів“, які започаткували баптиську церкву, що згодом поширила свої впливи і на інші стейти, як Ілліной і Пенсильванія.

1909 року пастор Василь Кузик зорганізував в Ньюарку, Н.Дж., пресвітеріяську церкву, що теж згодом поширилася на інші українські громади. Велика

заслуга тих церков в розбудові українських шкіл. Хоч до війни при парохіях існували т. зв. суботні школи, де вчили українознавчих предметів на рівні початкових шкіл, 1925 р. єпископ Богачевський заклав першу цілоденну католицьку школу у Філядельфії, при якій створено також сиротинець. Школу провадили сс. Василіянки. В 1931 р. греко-католицька церква у Філядельфії купила великий простір землі на Факчейзі під цвинтар, а частину віддала на посілість сс. Василіянам, де згодом вибудовано першу дівочу середню школу, а 1933 р. засновано українську католицьку середню школу для хлопців у Стенфорд, Конн. До 1945 р. в ЗСА було вже 7 початкових українських цілоденних шкіл при більших греко-католицьких парохіях.

1927 р. засновано т-во „Рідна Школа“, яке займалося опрацюванням програм для шкіл українознавства і виданням підручників.

Хоч ще небагато молоді вступало тоді на вищі студії, в деяких університетах вже вчило кілька українських науковців, що приїхали після війни з України. З них видатніші: дослідник атомової енергії Юрій Кістяківський, історик Юрій Вернадський, інженер-механік Степан Тимошенко, економіст Володимир Тимошенко і етимолог Олександр Грановський. На жаль, не всі з них уважали себе українцями.

КУЛЬТУРНИЙ РОЗВИТОК

Приїзд хору Олександра Кошиця до Америки в 1922 році і Василя Авраменка з його талантом для високоякісного танцю виводять провінційну культуру українських імігрантів на міжнародну арену.

Хор Кошиця вже мав неабияку славу на українських землях завдяки непересічній талановитості і музикальності його диригента. Тому після приїзду до Америки нелегко було знайти співаків, що відповідали б його вимогам, хоч деякі з них переїхали разом з Кошицем до Америки. Щойно під кінець 20-их років вдалося поставити хор на відповідний рівень.

Василь Авраменко почав організувати свій перший танцювальний ансамбль у 1928 році і в скорому часі його учні започаткували авраменківські школи танків у кожному більшому українському осередкові.

Вже в квітні 1931 р. відбувся імпозантний концерт української музики, співу та танків у приміщенні Метрополітальної Опери в Нью Йорку.

В червні 1933 р. відбулася Світова Виставка в Чикаго, на якій вдалося українцям американської іміграції влаштувати павільйон українського мистецтва, де між іншими експонатами були і твори Олександра Архипенка, а 25-го червня відбувся укра-

їнський фестиваль з виступами хорів, танцювальних ансамблів та показом українських народних строїв. Цю імпрезу підтримали фінансово всі чотири Братські Союзи і ціла українська громада.

Під час виставки відбувся перший з'їзд українських професіоналістів та української молоді, що дало початок заснуванню двох організацій: Т-ва Професіоналістів і Ліги Української Американської Молоді.

В 1939 році намагання американських українців взяти активну участь у Всесвітній виставці, що тоді відбувалася в Нью Йорку, натрапило на сильний спротив Радянського Союзу, що репрезентував УРСР в рамках своєї виставки. Не зважаючи на це, „Український День” таки відбувся. Виступав хор Кошиця і танцювальна група Кістя і Лавріненка. В імпрезі взяло участь біля 50 тисяч українців з різних стейтів Америки і Канади.

2-го червня 1940 року в Клівленді відкрито Український Сад Культури, де поставлено пам'ятник Тарасові Шевченкові, Іванові Франкові, кн. Володимирові роботи світової слави різьбаря Олександра Архипенка та рельєфи Богданові Хмельницькому і Михайлові Грушевському.

З приїздом нової іміграції після Другої світової війни поставлено ще пам'ятник Лесі Українці роботи Михайла Черешньовського та Григорієві Грушці.

Створення Т-ва Професіоналістів і Ліги Української Американської Молоді дають доказ, що українська громада вже вийшла з бідної робітничої класи. Кількість професіоналістів росла з кожним роком, як власники різних підприємств, крамниць, ресторанів, аптек, газолінових станцій, майстерень, подорожніх бюро, агенцій продажі, купівлі домів, тощо.

Було вже кільканадцять лікарів, адвокатів, інженерів. Розбудовуються будівельні компанії і малі фабричні підприємства.

Вищий економічний стан батьків дав змогу їхнім дітям поступати в коледжі і університети і кількість молодих людей з вищою освітою до 1945 р. значно збільшилася.

ПОЛІТИЧНА І ГРОМАДСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ

Крім існуючих вже Братських Союзів, що стояли у проводі української громади появилися також і політичні партії.

До війни єдиною партією була Соціалістична партія, що після війни ідеологічно мала комуністичну орієнтацію і сприяла Радянському Союзові. Після 30-их років, коли почалося переслідування української інтелігенції, а свідоме селянство большевицька влада нищила голодом, багато українців свою орієнтацію змінили і залишили ряди комуністичної партії.

З другою, повоєнною хвилею емігрантів створилися дві українські партії: Гетьманська організація

монархістів, що сприяла гетьманові Скоропадському, очолювана Степаном Грановським, а в 1931 р. з членів УВО і ОУН засновано Організацію Державного Відродження України (ОДВУ) з націоналістичною ідеологією.

Політичну діяльність координувало від 1922 р. Об'єднання Українських Організацій в Америці, до якого належали також представники Братських Союзів, а від 1940 р. — Український Конгресовий Комітет Америки.

1925 р. засновано Союз Українок Америки, зразу ж після Конгресу Міжнародної Ради у Вашингтоні, на якому українські жінки з Європи і Америки брали участь. 1932 р. в Америці вже були 42 відділи СУА.

Діяльність СУА, очолювана Оленою Лотоцькою, була багатогранною: ширення освіти серед жіноцтва, допомога воєнним інвалідам, сиротам і вдовам, допомога політичним в'язням, переслідуваним в Галичині польською владою, організування протестаційних демонстрацій в обороні жертв советського і польського терору, влаштування виставок української народної культури (наприклад Світова виставка в Чикаго), а після Другої світової війни допомога біженцям в таборах ДП.

1931 р. засновано Український Червоний Хрест, що в 1939 році переіменовано на Український Золотий Хрест. Ця організація мала 50 відділів і займалася допомогою діяльності ОУН в Галичині.

1920 р. Комітет Оборони України домагався в Білому Домі вплинути на політику Польщі, щоб надала автономні права Східній Галичині.

1930 р. відбулися по більших містах маніфестації в обороні жертв „пацифікації” українського населення Галичини польською владою. В маніфестаціях взяло участь 104 тисячі українців.

19-го листопада 1933 р. відбувся багатолюдний здвиг у Вашингтоні. Його учасники протестували проти нищення українського населення голодом радянською владою. Тоді в Палаті Репрезентантів ухвалено резолюцію, засуджуючи дії Москви.

Патріотизм і жертвенність української іміграції в Америці між двома світовими війнами вказує на тісний зв'язок її з Батьківщиною і велике почуття відповідальності за її долю.

Фінансова допомога дала змогу розвивати економіку і культуру в Галичині, зокрема кооперативному рухові, що значно поліпшив життєвий стандарт українських сіл і давав zatrudнення українській молоді, яка не могла влаштуватися в обставинах ворожої супроти українців політики польської держави. Завдяки цій допомозі розвивалося і приватне українське шкільництво, що виховувало дітей в любові до Рідного краю і пошані до його минулого.

Подруга Наталка

ДАТКИ НА ПРЕСФОНД „ЮНАКА”,

що вплинули від 10.XI.1987 до 1.II.1988

ЗСА:

\$200.00	— Митрополит УКЦ Стефан Сулик на прес-фонд пластових журналів.
\$970.00	— Замість квітів на могилу сл. п. пл. сен. Ярослава Рубля
\$25.00	— Замість квітів на могилу сл. п. пл. сен. Наталії Камінецької.
\$148.00	— Замість квітів на могилу св. п. Меланії Дитюк, матері пл. сен. Івана Дитюка.
\$50.00	— На прес-фонд „Юнака” склали пл. сен. Марта і інж. Євстахій Яроші, Кіннелон, Н. Дж.
\$100.00	— Замість квітів на могилу матері пл. сен. Романа Комарницького склали члени Загону „Червоної Калини” на прес-фонд „Юнака”.
\$25.00	— Замість квітів на могилу св. п. д-ра Богдана Ковшевича — батька подруги стежинки Ені Гасюк склали на прес-фонд „Юнака” члени Куреня „Перші Стежі”.
\$25.00	— Замість квітів на могилу св. п. пл. сен. Ярослава Рубля, чоловіка стежинки Слави і швагра Племени „Перші Стежі”.
\$150.00	— На прес-фонд журналів „Готуйсь” і „Юнак” склав Братчик Славко як неприйнятний заробіток із пластових таборів на оселі „Новий Сокіл” влітку 1987 року.
\$25.00	— Замість квітів на нев’янучий вінок в десяти роковини відходу на „Вічну Ватру” св. п. пл. сен. Асі Чмоли склав на прес-фонд „Готуйсь” і „Юнак” Братчик Славко.
\$75.00	— Замість квітів на могилу сл. п. пл. сен. Ярослава Рубля склав на прес-фонд журналів „Готуйсь”, „Юнак” і „Пластовий Шлях” пл. сен. Яро Гладкий.
\$120.00	— На передплату „Юнака” для незаможних читачів — склали дальших 120.00 дол. Ярослав Цюк — чоловік і Олег — син в 19-ті роковини смерті св. п. Ольги з Марчуків Цюк.
\$40.00	— На дарункову передплату „Юнака” для шкіл у Бразилії переслав 89 Відділ СВА в Кергонксоні, Н.Й.
\$2101.00	— американських долярів
Канада:	
\$26.00	— На дарункову передплату для незаможних пластунів у Бразилії замість квітів на могилу бл. п. Варвари Федорів склав Дмитро Штундер, Торонто.
\$2152.00 *	— Разом

Замість квітів на могилу

бл. п.

ВАРВАРИ ФЕДОРІВ

склав пожертву в сумі \$26.00 на передплату „Юнака” для незаможних пластунів у Бразилії.

Дмитро Штундер, Торонто

Замість квітів на могилу

сл. п.

пл. сен. **ЯРОСЛАВА Д. РУБЛЯ**, Бурлаки,

колишнього члена КПС ЗСА та спортового діяча склали на видавничий фонд „Юнака” \$100.00 — Софія і д-р Ярослав Рожанковські. По \$50.00 — Ольга і Ярослав Дужі, Мотря і Юрій Михайлюки, Божена і Юрій Полянські, Анна і Володимир Раки, Таїса і Ярослав Турянські, д-р Богдан Целевич, Марилін і Володимир Шарко. По \$25.00 — Марія і Тарас Дурбаки, Володимир Корнага, Євгенія Корчинська, Ірена і Ярослав Куровицькі, Таня і Роман Левицькі, Христина і Юрій Навроцькі, Галина Пархоняк, Дарія Небелюк-Рівес і д-р Луїс Рівес, Дарія і Володимир Семенгени, Роман Турянський, Марта Турчин, Христина і Юрій Ференцевичі, Дарія і Альберт Франкени, Ірена і Богдан Чайківські, Леся і Михайло Юзеневи, Марта і Роман Юзеневи, Ольга Кузьмович; по \$20.00 — Микола Кавка, Стефанія і Дмитро Косовичі, Люба Слоневська. \$10.00 — Тиміш Білостоцький
Разом склали \$970.00 — члени й приятелі XVI Куреня УПС „Бурлакії”, вшановуючи пам’ять друга і відданого пластуна.

Замість квітів на могилу

св. п.

МАЛАНКИ ДИТЮК

матері пл. сен. Івана Дитюка, склали приятелі Родини: Володимира Тесюк по \$10.00 — Юрій і Арета Барановські, О. і Л. Кінахи, Петро і Стефа Пришляки, Ірена і Мирон Красії, Аня Олексиниш, Петро Рудько, Ігор і Наталка Рудьки, Стефа і Володимир Стасиниш, Роман і Корнелія Соболі, В. і А. Чуровські; \$5.00 — З. Балабан, Р. і М. Кузьма, Зірка Рудик, Мирослава Солук; \$3.00 — Іванна Гринь. Разом \$148

Замість квітів на могилу

МАТЕРІ

члена Куреня „Червона Калина” пл. сен. Романа Комарницького склав Загін „Червоної Калини” \$100.00.

Замість квітів на могилу

св. п.

д-ра **БОГДАНА КОВШЕВИЧА**

батька подруги — стежинки Ені Гасюк Плем’я „Перші Стежі” склали \$25.00 на прес-фонд „Юнака”. Дорогий Ені та всій опечаленій родині пересилають Стежинки вислови глибокого співчуття.

Замість квітів на могилу

св. п.

пл. сен. Ярослава „Рудого Роба” РУБЛЯ’ члена Куреня УПС Бурлаки — чоловіка нашої Стежинки Слави і швагра Племени „Перші Стежі” склали Стежинки \$25.00 на прес-фонд „Юнака”, а Дорогий Славі та всій опечаленій Родині пересилають вислови найглибшого співчуття.

Замість квітів на могилу

св. п.

пл. сен. ЯРОСЛАВА РУБЛЯ

склав на пластові журнали „Готуйсь“, „Юнак“ і „Пластовий Шлях“ по 25.00 дол. разом \$75.00, пересилаючи вислови глибокого співчуття подрузі Славі та всій Родині.

Пл. сен. Яро Гладкий

Замість квітів як нев'янучий вінок

св. п.

пл. сен. Асі ЧМОЛИ

у десяту річницю відходу її на „Вічну Ватру“ склав \$25.00 Братчик Славко на прес-фонд журналів „Готуйсь“ і „Юнак“.

Замість квітів на могилу

св. п.

ІВАНА ІСКАЛО

зберігаючи пам'ять Покійного, склали на прес-фонд „Юнака“ дружина Марія Іскало \$50.00 — і пл. сен. Ярослав Пришляк — \$25.00. Разом \$75.00.

Замість квітів на могилу

св. п.

пл. сен. НАТАЛІЇ КАМІНЕЦЬКОЇ

склав на прес-фонд „Юнака“ \$25.00 — д-р Леонід Камінецький, Стоктон, Каліфорнія, висловлюючи глибоке співчуття родині Арі Терлецької, Буена Парк, Каліф. Повідомлення надіслала пл. сен. Люба Козбур.

На дарункові передплати для незаможних читачів „Юнака“ склали пожертви:

89-ий Відділ Союзу Українок Америки

в Кергонсон, Н.Й. — \$40.00 — на дві передплати для Рідних Шкіл у Бразилії. Пожертву надіслала Лідія Яців — секретарка.

Родина — Ярослав — батько, Олег — син Цюки створили фонд постійної дарункової передплати журналу „Юнак“ для незаможних пластунів/-ок, складаючи кожного року в сумні роковини (цього року 19-ті!) смерті їхньої дружини й матері св. п. ОЛЬГИ з Марчуків Цюк по \$120.00. Дбайливість про пам'ять Померлої зворушлива. Як багато такий вияв зберігання пам'яті по дружині й матері говорить про зв'язок цієї Родини з Померлою.

Усім жертводавцям, що склали пожертви на пластову пресу, як датки на прес-фонд, як вияв співчуття для родин і пошани до померлих, що відійшли з цього світу, у формі „замість квітів на могилу“ на квіти, що не в'януть, а зберігаються друкованим словом і вдячній пам'яті людей, сердечна подяка від нас усіх, що пов'язані з пластовою пресою — від Редакції, Адміністрації, обдарованих дарунковими передплатами Читачів, від Пластового Видавництва, що має тепер труднощі з фінансами.

ПЛАСТ

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

PLAST — UKRAINIAN YOUTH ORGANISATION

До Редакції „Юнак“

Дорогі Друзі!

З нагоди Різдва Христового і Нового Року Крайова Пластова Старшина у В. Британії засилає Вам щирі побажання.

Хай Господь наділить Вас кріпким здоров'ям, скріпить Ваші серця, а Вифлеємська Зірка хай показує Вам дорогу до Світлого Майбутнього!

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

З пластовим привітом СКОБ!

За крайову Пластову Старшину:

Пл. сен. Оксана Парашак
Голова

Пл. сен Тамара Бабуняк
Секретар

Хто з Вас подорожує

- літаком ● кораблем ● поїздом ● автобусом
- у Канаді чи поза Канадою

повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради

в українському подорожному бюро

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!

Пластуни і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

**СВЯТО—МИКОЛАЇВСЬКИЙ
КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ**

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 336-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСТУНИ І ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

**Українська
Кредитова Спілка**

Центрاليا 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario
Tel.: 762-6961

Відділ 225 The East Mall, Unite 16,
Etobicoke, Ontario
Tel.: 233-1254

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

ОДИНОКА В ТОРОНТІ УКРАЇНСЬКА

COMMUNITY TRUST CO. LTD

2271 Bloor Street West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Phone: (416) 763-7333

Приймає вклади і ощадности. —
Платить найвищі відсотки. —
Уділює особисті і моргеджові позики. —
Приймає і реєструє пенсійні плани і на
нові доми (PPC). — Полагоджує всі
банкові операції. — Завідує спадками і
довіреннями (траст).

Ціна \$2.00

ОЛЕНЬ

СОКІЛ

БДЖОЛА

БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

**І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
"САМОПОМІЧ"**

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 ппол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 ппол.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку", —
наже Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED

REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404

2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555

5302 Dundas St. West — Tel.: 236-2666

CHOLKAN INSURANCE: BROKERS LIMITED

5302 Dundas St. West, Etobicoke — Tel.: 239-7733

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303